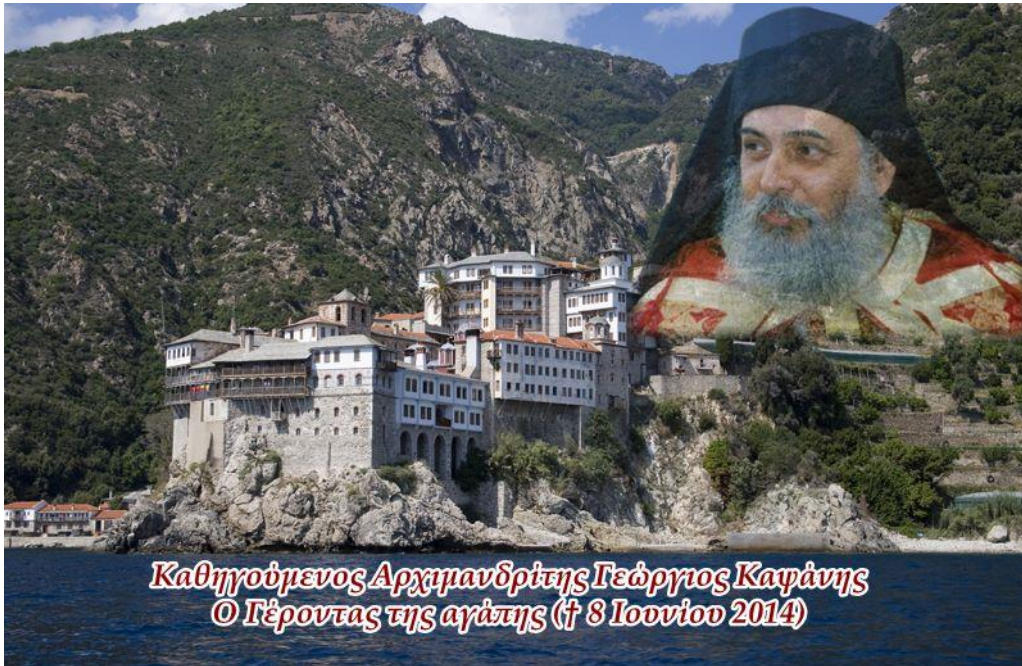

O sjednocení „Církví“

† Archim.

Georgios (Kapsanis) Grigoriatský

**V Bohu zesnulý igumen Posvátného monastýru sv. Řehoře
na Svaté Hoře Athos**

**při příležitosti 4. výročí jeho blaženého zesnutí
(8. června 2014)**

V poslední době se vede velká diskuze na téma sjednocení „Církví“. Ve skutečnosti jde o sjednocení těch nepravoslavných (heterodoxních) křesťanů s „Jednou, Svatou, Všeobecnou a Apoštolskou Církví.

Neexistuje více Církví, které by se měly sjednotit.

Náš Bohočlověk (Ježíš Kristus) založil pouze jednu Církev.

Kontinuitu s touto Církví představuje naše Pravoslavná „Katholická“ Církev (z řeckého slova „ἐκ τοῦ καθόλου“, což znamená „plnost, pravdivost“).

Od této „Jedné Pravoslavné Katholické Církve“ se definitivně oddělil papež v roce 1054 v důsledku toho, že pravoslavní křesťané se odmítli podřítit jeho křesťanství se protivícím požadavkům ve smyslu „prvenství moci“ nad celou Církví a také kvůli dalším nepravoslavným učením (herezím).

Kvůli mnohým odchylkám papežství započal na Západě zápas Protestantů (rozuměj evangelíků) proti papežství, který vyústil v celou řadu dalších rozkolů mezi západními křesťany. V současné době existuje na světě mnoho set protestantských skupin.

Pravá Kristova Církev se nicméně *nerozštěpila*, a proto ani nemůžeme hovořit o sjednocení Církví...

Naopak, (tato Kristova Církev) pokračuje navzdory pronásledování a nedokonalostem svých členů a nadále zachovává a hlásá nezměněné evangelní poselství a stejnou víru našeho Spasitele Krista, svatých Apoštolů a svatých Otců. O sjednocení „Církví“ bychom tedy mohli hovořit pouze při nesprávném pochopení tohoto tématu.

Z pravoslavného pohledu a dle církevní „akrivie“ lze tedy hovořit pouze o sjednocení od Pravoslavné církve oddělených nepravoslavných křesťanů, kteří se, ať úmyslně či z důvodu obelstění, nacházejí v herezi.

Kdo bez pochybností věří, že Pravoslavná církev je jediná „Jedna, Svatá, Všeobecná a Apoštolská Církev“, Církev *Vyznání víry*, ten by neměl hovořit o „sjednocení“ Církví, nýbrž o navrácení heterodoxních (jinoslavných křesťanů) do lůna pravé Církve. V této otázce však bohužel v současné době panuje značná konfuze a pomatení, a to buď z důvodu neznalosti, nebo slabé víry.

Zato často slýcháváme, dokonce i z oficiálních míst, že mezi pravoslavnými a nepravoslavnými křesťany nepanují žádné rozdíly, že *Jedna, Svatá, Všeobecná a Apoštolská Církev* zahrnuje (jakoby) všechny „církve“, jak pravoslavné, tak nepravoslavné, a že žádná historická církev nemůže o sobě tvrdit, že obsahuje úplnou pravdu, a také proto, že je (údajně) nutné spojit se za každou cenu s nepravoslavnými křesťany, což by znamenalo také společnou účast na Svatém kalichu (tj. na svaté Eucharistii).

To vše a mnohé další skutečnosti představují vážný odklon od víry svatých Apoštolů a svatých Otců a současně znamenají „herezi“, neboť narušují základy naší víry.

Náš pravoslavný lid, který je strážcem pravoslavné víry, musí znát pravdu. A pravdou je, že existuje mnoho a také vážných rozdílů mezi pravoslavnými křesťany na jedné straně a jinoslavnými vyznavači papežství a protestanty na straně druhé. Všechny tyto rozdíly jsou shrnuty v učení o Církvi.

Kdo tvoří střed, rozhodující faktor a nejvyšší autentickou autoritu v Církvi? Bohočlověk Kristus, nebo člověk?

V souladu s naší pravoslavnou vírou je Vůdcem, neomylnou Hlavou, kritériem a pramenem Pravdy právě a jedině *Bohočlověk Kristus a Přesvatý Duch*, který se zjevuje nikoli jen jedinému člověku, nýbrž celé Církvi.

Podle víry římských katolíků spočívá však nejvyšší autenticita a kritérium neomylnosti na jednom člověku, na „neomylném“ papeži římském. Církev nemůže existovat a nemůže být (podle jejich víry) sjednocena bez papeže.

U protestantů naopak kritériem a pramenem pravdy není papež římský, nýbrž každý jeden protestant, který může obsáhnout pravdu, nebo alespoň část pravdy, aniž by byla nutná nějaká autenticita celého těla Církve.

V obou případech se jedná o subjektivismus, individualismus, a to buď v případě individualismu katolického anebo toho protestantského. U římských katolíků existuje jeden papež, u protestantů je tolik papežů, kolik je protestantů.

V hloubce tohoto kontextu velmi dobře rozpoznáváme veliký hřích, který představuje vyhnání Krista ze strany člověka.

Západní lidé, kteří ze svého středu vyhánějí Bohočlověka a staví do svého středu člověka, se stávají lidmi antropocentrickými. Antropocentrismus je pak podstatou všech herezí vzniklých na Západě. My (pravoslavní křesťané) naopak zůstáváme uvnitř boholidské tradice Pravoslaví.

Nakonec je celá záležitost především otázkou spásy. Kdo může být spasen v Církvi, jejímž středem není Bohočlověk, ale neomylný člověk, papež anebo protestant?

To je také důvod, proč my pravoslavní nikdy nepřijmeme koexistenci s následovníky papeže ani s protestanty, pokud budou i nadále trvat na svých *antropocentrických* východiscích.

Každé spojení s jinoslavnými křesťany předtím, než by přijali a navrátili se k *teantropocentrické* (boholidské) tradici Pravoslaví, je zradou na Kristu.

Neboť *On* sám právě kvůli tomu také *přijal* tělo (vtělil se), *trpěl*, byl *vzkříšen*, *vstoupil* na nebe a *založil* svoji Církev, aby se stala středem naší spásy, a aby zrušil každý náznak antropocentrismu, který znamená opakování hříchu našich prarodičů, egoismus, jenž ničí opravdové společenství s Bohem a s lidmi, nevíru v Boha (ateismus) a odmítnutí člověka se poddat bez dalších podmínek do moci zachraňující Boží milosti (blahodati).

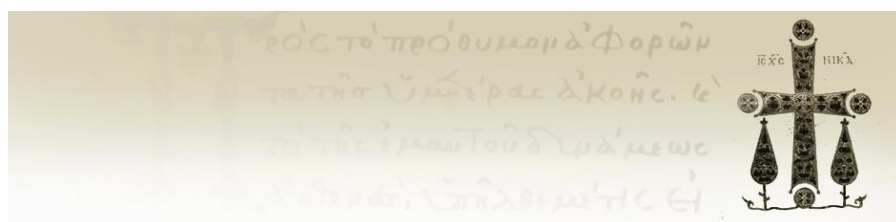
Křesťanská láska vyžaduje, abychom milovali naše jinoslavné bratry, abychom uznali vše dobré, co činí, abychom se modlili a pracovali bez krajností a fanatismu, aby také jim (všem jinoslavným) byla zjevena pravda Pravoslaví.

To se však nesmí stát na úkor naší víry a kvůli jednotě, která nebude založena na pravdě, ale spíše na ústupcích, diplomacii a jakékoli účelovosti.

Boží vůle, jak je vyjádřena Svatým Písmem a Posvátnou Tradicí, je založena na *jednotě v pravdě*.

V tuto chvíli jest držitelem pravdivého Kristova evangelia pouze Pravoslavná církev, a díky tomu představuje jedinou naději pro tento svět.

A z tohoto pohledu je naší největší službou pro jinoslavné křesťany a celý svět zachování svaté apoštolské a svatootecké víry stále živoucí a bez jakéhokoli pozměnění.

přeložil Michal Dvořáček

v den 4. výročí zesnutí Archim. Georgia Grigoriatského
svátek svatých Karpa a Alfea, Apoštolů ze „Sedmdesáti“

V Brně dne 26.5./8.6.2018

Ke stažení:

<http://www.imgrigoriou.gr/epikaira/Oikoumenismos/4.%20enosis%20ton%20ekklision.pdf>

Publikováno v časopisu „Pravoslavné svědectví“ (ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ),
roč. 1987, č. 22, str. 5-6.